נסכים ס"ד אמינא הואיל ובהדי זבח אתיא כי

גופיה דובח דמיא קמ"ל ומאן (4) דפסל שאני

הכא דאמר קרא 1 והרים הכהן מן המנחה

את אזכרתה והקטיר המזבחה המנחה עד

ם דאיתא לכולה ימנחה לא יקטיר ואידך מן

המנחה בי מנחה שהיתה כבר (שלימה בשעת

קמיצה יקטיר אע"ג דהשתא אינה שלימה)

יו איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש יעד שלא

פרקה נפרם יו (לחמה) הלחם פסול ואין

מקטיר עליו את הבזיכין יו ואם משפרקה נפרם

לחמה הלחם פסול ומקטיר עליו את הבזיכין

:20

עין משפמ גר מצוה

 ל"ל מנחם יקטיר ואי לא לא
 ל"ל מנחם יקטיר. ב"ל, לפיל ח., ב"ל ליק,
 ד"ס דפלוגחא דר" יוחטן. ל"ק,
 [לקמן ס.], ו"ל [לקמן שס]. ו) [יומא מג. וש"נ], ה) לפי פי" התום' דלקמן ל"ג בגמ' בשמן מלורע עשיר מהרש"ק, ע) זריקת דם. ל"ק, י) משום. ל"ק, כ) יקטיר את אוכרתה המובחה ואי לא לא את אחכתה המובחה ואי לא לא הא חוקטיר את אזכרתה כדיל. ציק, ל) אשיג דלאחר קילוק נפרס שות לא אותר בלאחר הייל. ציק, ל) אמיג דלאחר קילוק נפרס שות דבלה אלמא כי בין קמיצה כליל. ציק, ל) מסלחה שלה בין שברון? ציק, ל) מסלחה שלה בעי עשרון? משמתה. דמנחה בעי לוג שמן השמתה. דמנחה בעי לוג שמן מל אחמרי בפרק כין שברן: מן דאמרי' בפרק כו' שמן: מן המנחה פרט למנחה שחסרה היא דמנחה כו' כל"ל. ל"ק, ם) וויקרא ידן, ע) [ויקרא ב, הן, ע) [ג"ל מעכבות זו את זו ודוקא שלא הקטיר מלבונתה כלום אבל אם הקטיר (תכותה) כנוט מכל מט הקטיר וכו' והד"א], ל) רש"ק מ"ז, **ק)** ופליג. ז"ק, **ר**) בינייהו הס"ד בן בתירא אומר יחזיר. יחזיר הס"ד בן בסירא אומריסזיר. יחזיר קומן למוך הכלי כצ"ל. צ"ק, ש) רש"ק מ"ץ, ש) כ"א לגופיה וחד לגלויי דכל מקום דנאמר כף אינו אלא ימין, ש) צ"ק מ"ץ, אינו אלא ימין, ש) צ"ק מ"ץ, ב) דשנוי בפרשת מלורע. ג) וויקרא ידן, ד) ווכן הקשו תום' ס. ד"ה תרי כו' תירוץ על זהן,

תורה אור השלם

1. וְהַרִים הַכּּהַן מִן הַמִּנְחָה אֶת אַזְכָּרֶתָה וְהִקְּטִיר הַמִּוְבֵּחָה אִשָּׁה רֵיח נִיחֹחַ לִייָּ:

ויקרא ב ט 2. וֶהֲבִיאָה אֶל בְּנֵי אַהַרֹן הַבֹּהֲנִים וְקָמֵץ מִשֶּׁם מלא קַמֵצו מִסֶּלְתָּה וּמִשַּׁמִנה עַל אָרָבּוּ בּשְּׁרָתוּ וְהַקְּטִיר הַכּּהַן אֶת אַוְכָּרָתָהּ הַמִּוְבַּחָה אשׁה רֵיחַ אַוְכָּרָתָהּ הַמִּוְבַּחָה אשׁה רֵיחַ

ויקרא ט יז יקרא הַבְּהַן מִלֹג הַשְּׁמֹן. ηΞ וְיָצַקּ עַל נ הַשְּׁמָאלִית: ויקרא יד טו

הגהות הב״ח

(d) גבי ומאן דפסל נ"ב אלל מנחה שחסכה בין קמילה להקטרה: (ב) רש"י ד"ה בנמחת נסכים ובי אל ארוק הדם הס"ד: (ג) ד"ה מי אל עסקינן פלוגמא דלעיל גמי בעומר דראמר ריל אין מקטירין וכו' הפנים הס"ד ואח"כ מ"ה מסלתה סלת וחמיים מיסלתה פלמ עברון בעיי. (ד) ד"ח שהיתם ככר וכי "חיב שמאל כדי בן וחמיים מיסה בשמאל כדי בן הכלו: (6) ד"ח שמחלים וכי מני אצל עשרי: (1) ד"ח מחלים למי אצל עשרי: (1) ד"ח חלל מדריב כולהו שמעיון מיים מדבריב כולהו שמעיון מיים מדבריב כולהו שמעיון מיים ימנית לא דאם לא כן כל הני:

שימה מקובצת (המשר)

תיבת בימין נמחק ומה״ד כאן שמאלית מדאצטריך הכא למשרי שמאלית מכלל דכל הני דעלמא ימנית הס״ד ומה״ד לגופיה שמאלית ולא ימנית כתיב בה בעשיר הס"ד: (6) אחר מיעוט דתרוייהו שמעינן: לבן בעני ואי משום מיעוט: לגן ארבע שמאלית כתיבי תרי בעני ותרי בעשיר חד מנחה מאי עבידחה. מאי שון זריקהט יש במנחה: כמנחה נסכים. הבאים עם הזבח אם אבד חלב ובשר של זבח ומנחה קיימת לא יזרוק הדם (כ) מני) המנחה: והרים הכהן מן המנחה את אוכרתה והקעיר המובחה. עד דאיתא לכולה מין כי קיימת ואי לא לא יקטיר (את אוכרתה): שהיתה כבר. שהיתה כבר מנחה מאי עבידתה אמר רב פפא מנחת

שלימה בשעת הקומן אע"ג דהשתא אינה שלימה יקטיר: "! ומקטיר בזיכין. אלמאלי שירים שחסרו בין (סילוק) קמינה להקטרה מקטירים עלייהו הקומן: ואמר ר"א כו'. לא אינטריך אלא איידי דתנא לעיל תנא הכא: משנה שלימה. סתם משנה: מישתרי טומאה לגבייהו. דכתיב בתמיד ובמדבר כח) במועדו ומשמע אפילו בשבת יחן וטומאה: זאם אומרם. מדלא שני הכי שמע מינה חסרון כבעל מום דמי ואין בעל מום שרי בלבור טפי מביחיד הלכך חסרון דבין קמינה להקטרה אי הוי פסול ביחיד הוה פסול נמי בלבור הלכך אישמיק: להא שמעתא. יש! דאישתיק ולא שני ליה לבור שאני: מי לא ב] עסקינן. מי (דמשום) פלוגתא דלעיל (ג) דכי נמי קאמר ר"ל אין מקטירין קומץ עליהם במנחת לבור נמי אמר כגון בזיכים דלחם הפנים: יסלת בא] עשרון בעי לוג שמן דאמר בפ' שתי מדות (לקמן פח.) למנחה ולוג שמן סו :(מן המנחה) והנוחרת מן המנחה פרט לשחסרה היא. דמנחה שלימה משמע: ושחשר הומלה. דשירי מנחה העשויה כהלכתה משמע וקומץ החסר נפקא לן בהקומץ רבה (לקמן דף כו.) דפסול מדכתיב מלא בב] קומלו תרי זימניש: ושלה הקטיר מלבונתה כלום. בג] נפקא בהקומן [רבה] (לקמן דף כז.) דהקטרת לבונה וקומן בד] (מעכבות זו את זו) בי: מלבונתה כלום. אבל אם הקטיר קלת נאכלים השירים כדאמר לקמן בהאי פירקא (דף יב.) דאם חסרה בהן בשעת הקטרה כשרה: תרי קראי. בין מסולת ומן המנחה אבל משמנה לא חשיב דהאי לגופיה אתא לקודם קמילה אבל בסולת למה לי תרי קראי: לאוביו לקודם קמינה. דלא יביא מתוך ביתו וימלאנה: בח] לשירים שחסרו. דחין מקטירין קומן עליהם: אסורים באכילה. דהאי

קרא דמן המנחה לא משתעי אלא

אותן שיריים אסורין באכילה. ול״ת כיון דאסירי הרי הוא כאילו לא נשתייר כלום והיאך מקטיר קומץ עליהם הא בכל זבחים קא"ר יהושע דהיכא דלא נשתייר כלום דאין זורק לח] הדם וי"ל כיון דילפינן מנחה מזבח תהא כובח למן דכיון דלא אבדו הוי כאילו הן בעין

ולריך לחלק בין זה לנטמא דכיון דאין זבח נפסל ע"י חסרון אע"ג דשיריים נפסלין עבדינן ליה כובח להקטיר קומץ עליהס: אותן שיריים מה הן באבילה. הוה מני למיפשטה מהא דאם משנפרקה נפרס לחמה הלחם פסול: אין מיעום מן אחר מיעום אלא דרבות. ואם תאמר ולשתוק מתרוייהו וכי האי גוונא מני להקשות בכל מיעוט אחר מיעוט ד): על בהן ידו הימנית בו'. בין דעני בין דעשיר חה בעי דכיון דכתיב על דם האשם ועל מקום דם האשם ממילא ידעינן בשמן וה"ה דמני למיבעי מתנוך אחן ולפי שהתחיל לדרוש כף דמלורע קא מסיק על בהן

וואמר רבי אלעזר לא פרקה ממש אלא כיון מאי דרשת ביה בין דעני בין דעשיר: שהגיע זמנה לפרק ואע"פ שלא פירקה א"ל הא מני רבי אליעזר היא א"ל אנא אמינא לך משנה שלימה ואמרת לי את רבי אליעזר אישתיק שרוף ואבוד נמי מכשר אישתיק אליעזר יא ר' אליעזר מאי איריא נפרם אפי׳ ואמאי שתק לימא ליה צבור שאני הואיל ואישתרי מומאה לגבייהו אישתרי נמי חסרות אמר רב אדא בר אהבה זאת אומרת החסרון כבעל מום דמי ואין בעל מום בצבור: יתיב רב פפא וקאמר יו להא שמעתא א"ל רב יוסף יו בר שמעיה לרב פפא מי לא עסקינן דרבי יוחנן וריש לקיש במנחת העומר דציבור היא ופליגי אמר רב מלכיו תנא חדא סימסלתה שאם חסרה כל שהוא פסולה ¹⁰ והנותרת מן המנחה פסול ותניא אידך יוו והנותרת מן המנחה פרט למנחה שחסרה היא ושחסר קומצה ושלא הקטיר מלכונתה כלום תרי קראי בחסרות למה לי לאו חד למנחה שחסרה קודם קמיצה וחד לשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה ותיובתא דר' יוחנן בתרוייהו לא חד למנחה שחסרה קודם קמיצה דאי מביא מביתו וימלאנה אין ואי לא לא וחד לשירים שחסרו בין קמיצה להקמרה ראע"ג דמקמיר קומץ עליהן "אותן שירים אסורים יכן לאכילה דאיבעי" להו לדברי האומר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהן אותן שירים מה הן באכילה אמר זעירי אמר קרא והנותרת יו ולא הנותרת מן הנותרת ורבי ינאי אמר יו מהמנחה מנחה שהיתה כבר: קמץ בשמאל [וכו']: מנא הני מילי אמר רבי זירא דאמר קרא יויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה כף זה איני יודע מהו כשהוא אומר יולקח הכהן מלוג השמן ויצק על כף הכהן השמאלית כאן שמאלית הא כל מקום שנאמר כף אינו אלא ימין והא מיבעי ליה לגופיה שמאלית אחרינא כתיב ואימא אין "מיעום" אחר מיעום אלא לרבות שמאלית אחרינא כתיב כאן שמאלית ואין אחר שמאלית ואימא אדרבה מה כאן שמאלית אף בעלמא נמי שמאלית ארבעה שמאלית כתיבי תרי בעני ותרי בעשיר אמר ליה ר' ירמיה לרבי זירא על

בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית דכתיב יו (בשמן דמצורע עשיר) למה לי בשירים: בש] נותרת מן הנותרת. ט(כגון) דהא דמתחילה היו כל השירים נותרות מן הקומץ וכשחסרו שירים היו הנותרים שירי שירים: **שהיחה כבר.** בשעת הקומץ היתה שלימה אע"פ שחסרה בין קמיצה להקטרה קרינא ביה והנותרת מן המנחה פליגף ר' ינאי אדועירי. ל"א שהיתה כבר בשעת הקטרה והכי משמע והנותרת מן המנחה שהיתה שלימה כבר בשעה שנעשו אלו שירים יאכלו אהרן ובניו אבל לא יאכלו אותם שירים שנעשו שירים ממנחה חסירה והיינו דועירי ומשמעות דורשין איכא בינייהור) (ד) בא בן בסירא אומר קומץ למוך הכלי ויחזור ויקמוץ בימין): **לגופיה.** שמאלית ולא ימנית: שמאלים א**חרינא כסיב**. נמי (ד) לעשיר: ואימא. להכי אתה שמאל אחרינה למיעוט אחר מישוט לאן דמתרוייהו שמעיגן ימנית לא ואין מישוט אחר מישוט אלא לרבות דאפי׳ ימין דכהן כשרה בשמן דמצורע: **שמאלים אחרינא כסיב**. בעני ^{לב]} ואי משמע מיעוט אחר מיעוט חלחא למה לי: **ארבט שמאלים כסיבי**. ^{לב]} חד לגופיה^ש) וחד לגלויי עלייהו דהנך תרמי דלאו למיעוט אחר מיעוט אחו וחד שלא תאמר האי דקמיה להכי אתא מה כאן שמאלית אף בעלמא שמאלים דא״כ האי בחרא למה לי אלא מדכתיב האי בתרא הוי להו שני כסובים הבאין כאחד ואין מלמדין. לשון אחר לדו שמאלית חרי לגופייהו חד בעני וחד לעשיר שלא מאמר הואיל ואשמני בעניות אישמני בימין ותרי לאשמועי כאן שמאלית ולא אחר דהוי להו שני כמובין דאי כמיב חד הוה אמינא מה כאן שמאלית אף בעלמא יד שמאלית ואין מיעוט אחר מיעוט נמי ליכא לאקשויי דהא (ו) מכולהו שמעינן מינה ימנית לא וא״כ כל הני למה לי. להן הני לישני לא נהירא דכל שני כתובין הבאין כאחד שבהש"ס אין דומין לאלו דכי אמרינן אין מלמדין הני מילי כשגילה שני כחובין בשני דברים דאמרי דאי ניחא למילף מינייהו נכתוב חד ונילף אידך מיניה אבל הכא דבחדא מילתא כחיבי אינן שני דברים הבאין כאחד אלא קראי ימירי נינהו. ונראה בעיני דמדכתיב כל הנך יתירא ילפינן לה כאן גילה לך שמאלית אבל בעלמא כל כף הוה ימין דאי למילף מה כאן שמאלית אף בעלמא שמאלית מכדי דאם אינו ענין כאן תנהו ענין לכל המקומות הוא ואם כן בחדא יתירא סגי ונכחוב חלחא ונשחוק חד לגופיה וחד מה כאן שמאלית וכו' וחד שלא חאמר מיעוט אחר מיעוט הוא: **אמר ליה ר' ירמיה לר' זירא.** כיון דדרשת ^{לון א}(כל השנוי בפרשת מלורע עני לדרשה) כל שמאלית דמלורע² דריש נמי על בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית בין בשמן מצורע עשיר בין בעני: למה לי. כיון דכתיבט על דם האשם יתן את השמן אנא ידענא דעל ליו ידו הימנית היא

מן הדין להיות כנדון נכי היכי דמתני שרור כזבחים ה"ה במנחות להקטיר קומץ עליהם אכל באכילה כמו בזבחים לא דלקמן איכא קרא לאסור שרים עוד פי היים נדע דיתור קרא דמנחת שהיה כבר מנלה לנו לומר כן דאל"כ לשחוק שינה זמפליא דיתו במלא דיתו אדם הדית ריים ניע דיתור קרא דמנחה שהייה כזית בשר זורק את הדם ה"נ במנחת היכא דנשתייר מקטיר קומץ עליו: מ) אחר מיעוט אלא ודאי נכתבה לומר שלא נעשה לא עליו: מ) אחר מיעוט. גליון וי"ל דאין זה פירכא דא"כ בטלת בכל התורה מיעוט אחר מיעוט אלא ודאי נכתבה לומר שלא נעשה לא קייה אחר. תורים ארבע שמאלית כתיבי חד לעופיה שמאלית ולא ימנית ושני לגליה" בעלמא דכ"מ דוצמר כף אינו אלא ימין דשליים להיל לא נמץ שול אל נמץ שלא מימן ושליים לבלא נמא או ביעוט א"כ הוי השליים למוי לא מימין לא המוך מימי בל בשר מא בל השתא בתים ברביעי ש"מ דרשנין מיניה באן שמאלית דאל"ב לשחוק קרא מיניה דהאי רביעי ורש"י פ" בו ג' לשנות וכולם קשים להבין: דכתיב רביעי ש"מ דרש מור בעלמא שמאלית און בעלמא שמאלית אל אלבתות איצטריך שליישי לומר שמצורע בשמאל והרביעי השליש וגליה לגור איצטריך לאיש לומר שמצורע בשמאל והרביעי היא מקול מור בעלמא לא להוב מורביעי ש"מי מור בעלמא לאור להינו אל אלבתות איצטריך שליישי לומר שמצורע בשמאלית ולא יכנית ומן השלישי וגילה לנו רחרי קראי קמא לה מור מעור לומר שה בעני אור בעשיר לגופיה לומר שמאלית ולא יכנית ומן השלישי וגילה לנו רחרי קראי מום שלאית הוור בעשיר לגופיה לומר שמאלית ולא יכנית ומן השלישי הוא מל מקום כו":

אלו שני הפסוקים חד בעני לגלות שלא נדרוש כך אלא כאן שמאלית הא כל מקום כו":

מוסף רש"י הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת

ל) דאמר קרא מן המנחה עד דאיתה כו' והשאר נמחק: בדאיתה לכולה מנחה ואידך נודשאר נמחקט. ואיית מניל (וידשאר נמחקט. ואיית מניל דאמר דרי היומש דרישי הוא קרא ופסיל במנחה הרי לודיא לא דרשיי הכי וור יהושע לייל במנחה הרי לודיא לא דרשיי הכי וור יהושע לייל במנחה הרי לודיא לא דרשיי הכי וור יהושע לייל במנחה הרי לודיא לא במנחה הרי לודיא לא במנחה הרי לודיא לא במנחה הרי לודיא לא במנחה לא התוונים לא במנחה לא התוונים לא במנחה לא התוונים לא במנחה לביר התוונים לביר התוו לא פליג עליה אלא כלא נשתייר דאי לאו הכי אמאי פסול במנחות בשלמא בזבחים פסול מדכתיב ועשית עולותיך הבשר . והדם אם אין בשר אין דם מיהו כי איכא מקצת בשר ודאי זורק את הדם אלא במנחות אמאי את הדם אלא בפנוחות אמאי פסול כלל דלא ילפינן מזבחים פסול כלל דלא ילפינן מזבחים שכן מיני דמים אלא ודאי טעמא דריי מקרא הדמן הלומה וא"כ אין לחלק בין נשחייר ללא נשחייר אלא יש טבר דמן המנוחה בררייהו. ור' יוחנן סבר דמן המנוחה שהיתה כבר שוה שהיתה כבר שה שהיי ילפינו מנוחת מזבחים שהרי ילפינו מנוחת מזבחים י. ילפינן מנחות מזבחים דמדין (זר) [זה] אין לחלקן י מילתא בעלמא הוא דגלי שמזבחים גמר לה ולר"ל לא תקשי דודאי מנחות לא גמרינן מזבחים כלל והא דקאמר כמדת ר"י היינו משום דאי לאו גלי לן . בזבחים אם אין כשר אין דם לא הוה דרשינן מן המנחה למימר עד דאיתא לכולה מנחה. תו״ח: ג) המנחה שהיתה כבר איתיביה ר"י לר"ל והשאר נמחק: ר״י לר״י ל והשאר (מחק: "ן איתיבי ר״י וה״ת ומאי פריך ה״י (דילמא) ר״ל לא יליף מילתא ממילתא וה״כ לא ילפין מנחה מבויכין דהא לעיל לא מציל מפוך מהא דהכא אם לא על הא דקאמר ומנחה ממנחה יליף ו״ל בשלמא לעיל אי לא יליף ו״ל בשלמא לעיל אי לא יליף ו״ל בשלמא לעיל אי לא . גמרי מילתא ממילתא ליכא למפרך מלחם הפנים דבלחם הפנים גופיה ליכא קרא דלא הוי . אלא סברא בעלמא ליפסול אחר קמיצה כמו קודם וסברא בעלמא לא סברי להו אבל לר"ל בעלמא לא סברי להו אבל לה"ל המייתי קרא לפסול במנחה אם איתא דקרא להכי אתא ע"כ יליף לחם הפנים ממנחות האיכא גז"ש אזכרה אזכרה. ע"ל דר"י הקשה פה אל פה ואם איתא דר"ל לא יליף מלתא ממילתא הי׳ משיב לו דלא יליף. תו"ח: ס) נפרס לחמה: ו) תיבת ואם נמחק: ז) ואמר ר' אלעזר. . . . אפי׳ במנחת צבור א״כ אין . חסרוז בצבור לכד נראה להר״מ לפרש להא שמעתא דצבור שאני וע"ז קאמר רב יוסף לרב

(הישתא) (אנ"ג דליתא השתא) אבל הכא צ"כ המנחה קא"א אותנותרת הימשמע משום הכי אכלו כל הנותרת מן המנחה שהיות כבר דהכי הרי (משום) [משמע דקא אוהנותרת המשמע לפסול משום הכי כמו כן דרישי הכי מן המנחה לפסול משום דסכמ אף אוהנותרת השתא. חריים גזו מישרות שהיות אבל לעיל מייר הקרא דכתיב מן המנחה בתא רושי מן המנחה שהיותה כבר להכשיר אנ"ג דליתא השתא. חריים גזו מוחי אותרות שהיות בבר על לשון ראשון דרש"י קשה דא"כ במאי לוקים לרי ינאי הני תרי קרא דברייתות דלעיל דמענטי מנחה שחסרה וללשון אחרון קשה דרושינן הכא מן המנחה שהיתה כבר לפסולא ולעיל דרשינן ליה להכשיר וצ"ל דאף רי ינאי סמוך אותנותרת. חוס אחרות: מון מאי וריקת דם "ש, מון דאיתא לבלה מנחה קיימת ואי לא לא יקטיר את אוכרתה: שן יקטיר הס"ד ומה"ד ואמר רבי אלעור כרי לא כרי ואח"כ מה"ד ומקטיר עליו את הבדיכין אלמא שירים שחסרו בין סילוק בזיכין דהוי כמו בין קמיצה: ימן משבה ראב הראבה צ"ב צ"מ עום בין מעמא) ובע" להנו מקון דאמר ב"כ "שמן הס"ד ומה"ד מן המהרה כמון לוקו מעמאן בע"ל הני להנו שהוא נמיד לקם מור מי משום דפלוגתא נמי דקאמר ריל לן: כדו וקומץ מעכבות זו את זו בזמן שלא הקטיר מלבונתה והר"א: כסן חסרה לבונה בשעה: טון הנף דמתחלה: 1) תיבות בן בתירא עד חשיב דההוא לגופה: טון לאו חד: כסן מה"ד וחד לשירים: עטן מה"ד והנותרת כגון הנך דמתחלה: 1) תיבות בן בתירא עד חשיב דההוא לגופה: טון לאו חד: כסן מה"ד וחד לשירים: עטן מה"ד והנותרת כגון הנך דמתחלה: 1) תיבות בן בתירא עד